

[Tove Frederiksen.]

tiv tandpleje, men også ved at betale flere samfundskroner end nødvendigt. Der vil i givet fald blive tale om forvirrende dobbeltadministration, når børneklientellet skal fordeles både til kommunale og til privatpraktiserende tandlæger. Den opsøgende virksomhed skal varetages på to måder, der vil blive vanskelige at koordinere og samtidig være mere ressource- og personalekrævende uden at give større effekt, tværtom.

Det kan også være vanskeligt at få øje på, hvordan situationen skulle klares med hensyn til at vælge mellem kommunal og privat tandpleje i de kommuner, der ikke har børnetandplejeklinikker, men er under dispensationsordningen. Hvis der skal være nogen som helst konsekvens i forslaget principper, så må det medføre, at venstre stiller supplerende forslag om, at der umiddelbart etableres børnetandklinikker i samtlige landets kommuner, samtidig med at borgerne får at vide, at de gerne må vælge at lade være med at bruge dem.

Inden for tandreguleringsområdet, som er en omfattende del af tandplejen og en meget kostbar affære, vil det blive uoverskueligt, hvis ikke en ensartet visitationsordning kan foregå inden for den enkelte kommune eller på amtsbasis. Det kan kun administreres ét sted, nemlig på kommunal basis. I modsat fald vil kommunen være afskåret fra planlægning på dette område og ingen som helst mulighed have for at overskue de økonomiske konsekvenser.

Der er mange ting, der peger imod det af venstre fremsatte forslag. Bl. a. er det ikke i overensstemmelse med de generelt accepterede regler for offentlige tilskud, der i øvrigt gælder inden for social- og sundhedslovgivningen, og jeg kan nævne 3 eksempler her. Der gives offentligt tilskud til privat dagpleje og tilskud til kommunale institutioner. På sygesikringsområdet er der for gruppe 2 frit lægevalg, men ikke ret til vederlagsfri behandling. På skoleområdet er der ikke økonomisk ligestilling med hensyn til anvendelse af private og kommunale skoler.

Det vil måske også være passende at slå fast, at alle dele af sundhedsvæsenet i disse år vurderes samlet med henblik på at bedømme og stræbe efter at forbedre befolkningens sundhedstilstand ved en anden indretning, en anden prioritering af enkeltledene i sundhedsvæsenet og måske direkte sænke ressourceforbruget, uden at det derved går ud over sundheds-

væsenets kvalitet. Tandplejen er en vigtig faktor inden for sundhedsvæsenet. Når vi ved andre lejligheder taler om forebyggelse af sygdomsfare, der truer befolkningen, så hører tandplejen så afgjort med.

Hvis venstre ønsker at yde et bidrag på tandplejeområdet, havde det været prisværdigt, om forslaget var gået på at udbygge den forebyggende tandpleje i lighed med, hvad der sker nogle steder af landet, f. eks. i Gladsaxe kommune og i Vestsjællands amtskommune. Her omfatter den forebyggende tandpleje aldersgrupperne fra 0 til 16 år og udføres i samarbejde med, som indenrigsministeren allerede har nævnt, børnenes forældre, sundhedsplejersker, børnehaver, socialforvaltninger, skoler osv. Det giver bevisligt positive resultater. Jeg kan nævne, at i Vestsjællands amtskommune, hvor indenrigsministeren har været foregangsmand med hensyn til at oprette den forebyggende tandpleje, viser erfaringerne, at de børn, der siden fødslen har været under kommunal forebyggende tandpleje, i gennemsnit har 7 huller færre i tænderne end børn fra områder, hvor en sådan ordning ikke findes. Samtidig er mellem 98 og 100 pct. af børnene tilsluttet tandplejen og møder op, hvorimod det tilsvarende tal fra dispensationskommunerne er 84 pct.

Hvis venstres forslag gennemføres, vil det medføre en alvorlig forringelse af en af de bedste tandplejeordninger i verden, og jeg vil kraftigt anbefale, at den ikke vedtages.

Ole Hovmand (FP):

Det kan tilsyneladende være svært at bedømme betydningen af dette beslutningsforslag, som venstre har fremsat, hvis man ikke har sat sig meget grundigt ind i forholdene omkring skoletandplejen. Har man sat sig ind i det, så vil man hurtigt opdage, at der er en hidsig debat om netop disse ting blandt tandlægerne. Jeg er kollega til både tandlægerne og medlemmerne af dette ting, og endvidere behandler jeg i min privatpraksis mange skolebørn og kender derfor skoletandlægernes arbejdsforhold.

Med dette kendskab til forholdene vil jeg opfordre tinget til at tage ganske stille og roligt på denne sag. For hvad indebærer forslaget? Ganske enkelt ikke andet end at hvis et barn i den offentlige skoletandpleje ikke kan lide sin skoletandlæge – det kan være fordi han har sorte hår på armene, fordi han har dårlig ånde,